

Vonk

Barbara Van Ransbeeck

 Vonk

Barbara Van Ransbeeck

De Canadese ganzen aan de overkant van het water zijn terug. Ik ben zo enthousiast dat ik al mijn plannen schrap om naar hen te kijken vanop mijn balkonnetje. De vrouw gans zit op zes eieren te broeden en ik ben jaloers op haar eenvoudige bestaan: zitten, zwijgen en broeden maar. Elke dag gluur ik over de balkonrand heen om te zien of er al barstjes in haar eieren zitten en er al fluffy mini ganzendonsjes uitkomen. Maar het is nog te vroeg.

Die avond leg ik bij volle maan zelf een ei. Gehurkt in mijn bed, het ploft niet eens. Ik ga het meteen aan de gans tonen, maar die vindt eieren blijkbaar doodnormaal. Hoelang broedt een mens op een ei? Ik denk dat dat varieert. Ik maak een nestje van handdoeken en washandjes op mijn balkon en ik zet me op mijn blote kont op het ei. Het voelt wat ongemakkelijk, maar daarna went het broeden. De gans is eerst klaar met uitbroeden. Ze krijgt zes baby's.

Ik volg een dag later. Als het ei openkraakt, schieten er allemaal verhalen uit. Ik vang ze op in een potje. Mijn kindjes.

“Ik wil een lichaam,” had hij gezegd. Niet eens zo luid of dwingend. Gewoon op een vrij monotone toon. “Armen en benen, handen en voeten, alles.” Ik schrok, maar ik wist wel dat het eraan zat te komen. Zoiets krijg je als je een hoofd boetseert uit klei, er leven inblaast en er dan een relatie mee begint.

Het idee dat hij een lichaam zou hebben, maakt me bang. Armen kunnen wegduwen, schouders kunnen opgehaald worden en voeten kunnen tien kilometer weglopen. Als ze echt gemotiveerd zijn, nog verder. Dus zeg ik: “Nee.”

Hij wil een ja horen. Maar hij is voorzichtig. Na alles wat ik hem over mijn exen heb verteld, weet hij wellicht dat opdringerig zijn niet zal werken. Hij pakt het anders aan: hij kneedt me. Zachtjes. Hij haalt argumenten boven, argumenten waarvoor hij weet dat ik zal plooien. Hij wil mij voelen, zegt hij. Me aanraken, over mijn lichaam wandelen met zijn vingers, me liefhebben, ‘me uit elkaar trekken’ (dat heeft hij op tv gehoord). Een echte

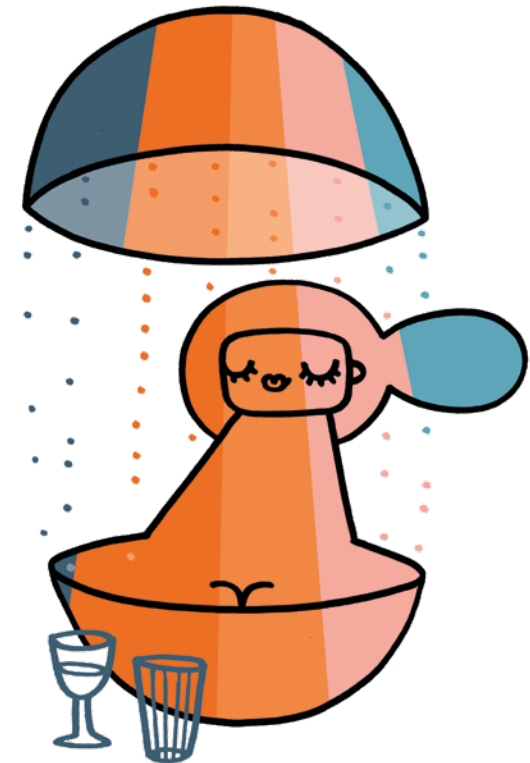
man zijn met een penis. Dat is blijkbaar iets heel tofs, zo'n penis. Hij heeft er alleen maar positieve dingen over gehoord. De hele wereld is er lovend over. Hij wil ook dansen, schrijven, zijn vingers in koekjesdeeg dopen en dan aflikken. Voor mij de afwas doen en stofzuigen. Ja, zijn argumenten zijn sterk. Die penis is verleidelijk. Ik ben er altijd wel fan van geweest. Maar een tong is ook wel meer dan genoeg eigenlijk. En we hebben het goed samen, netflixen en chillen, een goed gesprek en vrijen, ik heb me nog nooit zo geliefd gevoeld. Hij kan zich niet uit de voeten maken. Mijn verlatingsangst is nul komma nul. Beter wordt het niet.

Toen hij weigerde te eten, heb ik uiteindelijk toegegeven. Er zijn grenzen aan mijn koppigheid. Ik trok me dagen terug in mijn atelier en zwoegde. Kneedde hem. Maakte hem perfect. Zacht als boter, brede schouders, goed geschapen en veel sproetjes. Dat zie ik graag. Zijn lijf zag er geweldig uit. Ik heb nog even overwogen om ze apart te houden, een dubbelleven te leiden. Overdag met zijn hoofd, 's avonds genieten van zijn lichaam. Maar zijn hoofd kwijnde te veel weg. Ik moest hen wel verenigen.

Hij huilde toen hij zijn lichaam voor het eerst zag. Dikke krokodillentranen, als een peuter die niet meer weet waarom hij huilt en maar blijft doorgaan. Hij telde zijn vingers en zijn tenen. Hij streek over zijn armen met de haren mee en tegen de haren in. Kreeg zijn eerste rilling. Hij bruiste van energie. Hij wou alles uittesten. Stappen, lopen, struikelen. Hij sprong op en neer. Ging door zijn knieën. Deed een hinkelpasje. Ontelbaar veel eerste keren na elkaar, daar word je een beetje high van, zo blijkt. Hij huilde zonder tranen voort.

Om zijn penis had ik een strikje gedaan. Hij trok het lintje voorzichtig los met zijn gloednieuwe vingers. Het was allemaal nog wat klungelig, maar wel schattig. Ik streefde zijn penis. Als na een tovertrucje ging hij rechtop staan. Je had zijn ogen moeten zien. En dan ging er plots een lichtje branden en keerde hij zich naar mij. Hij voelde overal aan mijn lichaam, kneep en kneep en kneep. Streefde me tot ik blonk. Had me lief met zijn penis. Deed alles voor de eerste keer.

Hij danste terwijl hij vormpjes in de lucht tekende. Deed de afwas. Stak zijn vinger in koekjesdeeg en likte hem af. Schreef. En liep weg. Geen tien kilometer ver, maar wel ver genoeg zodat ik hem niet kon inhalen.

Het café is al lang dicht. De cafébaas naar huis. Maar wij zitten nog op de stoep. Al twee uur, met ons laatste rondje in de hand. We zijn goed volk, dus dat mocht. Zolang we de glazen maar netjes onder de bank zetten. We stoppen niet met praten. We gieten dezelfde levensfilosofie in andere zinnen, kletsen over kunst en niet-kunst. Over waar we zijn in ons leven, op welke gebieden we tot op de bodem zinken en waar we best wel lekker watertrappelen. En hoe dat komt. (We weten het niet.)

Mannen en vrouwen die elkaar aantrekkelijk vinden, kunnen gewoon vrienden zijn. Wij zijn daar het beste bewijs van. Ik scheur mijn bierviltje in stukjes en gooi de stukjes in zijn bierglas. Het is geplaagd, maar ik vraag er geen liefde mee.

Wanneer we dan toch maar afscheid nemen, knuffelt hij me net iets te lang om strikt vriendschappelijk te zijn. Ik steek het op de drank. We zijn tenslotte dronken. Dan duurt alles langer, waggelt alles trager. Knuffelt alles langer. Hij stapt op zijn fiets en rijdt naar een huis vol kinderen. Ik blijf nog even op de stoep zitten voor ik naar mijn appartement ga. Ik ben nog niet voldaan, mijn avond lijkt nog niet klaar, dus koop ik een fles rosé in de nachtwinkel. Ik kijk naar de lucht en ik zie dat de maan vol is. Echt koekenrond. Het bevestigt mijn vermoeden. Mijn neus jeukt al de hele avond, dat is altijd een teken.

Ik ga terug naar de stoep van het café en haal mijn glas vanonder de bank en giet er wat rosé in. Ik waggel de wijn wat in mijn glas tot ik een draaikolkje krijg. Als ik opkijk, staat hij plots weer voor mijn neus. Mijn mannelijke vriendschap. Hij heeft schaafwonden op zijn armen en knieën en zijn kin. Hij bloedt een beetje, maar niet erg genoeg om naar de dokter te moeten gaan. Op het einde van de straat is hij tegen een glazen koepel gereden, zegt hij. Hij kan niet naar huis. Er zit een glazen koepel rond het café in een straal van driehonderd meter. Ik kan ook niet naar huis.

Het kinderzitje op zijn fiets is verdwenen, zie ik. Ik kijk op mijn gsm en merk dat de tijd is blijven zitten op de stoep aan het café. De foto's van mijn lief zijn weg. Mannelijke vriendschap weet niet meer hoe zijn kinderen heten, zegt hij. Hij denkt dat hij er geen heeft. Ik weet niet meer hoe mijn lief eruitziet. Ik heb wel nog mijn kat precies, ze staat op twintigduizend foto's. Had ik wel een kat? Ik zie ook een foto van mij en mannelijke vriendschap. Met zijn schaafwonden.

De kat vanop de foto loopt naar ons toe. Ik maak er twintigduizend foto's van. Ik maak ook een foto van de schaafwonden. En dan giet ik een tweede glas wijn uit in zijn bierglas. We nestelen ons opnieuw op de stoep. We weten hoe laat het is. "Ik denk dat we een gaatje gevonden hebben in het bestaan," zegt hij. "Ik denk het ook," zeg ik.

Een uur later is het nog altijd drie uur 's nachts. We gieten onze glazen nog eens vol. En praten over wat kunst nu wel is en wat zeker niet. En we kussen soms een beetje. Soms niet. We wachten niet tot de koepel verdwijnt. We doen het omgekeerde van wachten.

